

ŠTIKŮT

STRAŠNÝ ŠTUKOVEC III.
KNIHA 7

Ako prežiť
dračí útok

Zo starej nórčiny preložila
CRESSIDA COWELL

Štikút a jeho drak
Bezuby

Chlapec, ktorý pred piatimi rokmi kopal na pobreží, objavil stratené pamäti Štikúta Strašného Šťukovca Tretieho, najväčšieho vikinského hrdinu, aký kedy žil.

Toto pokračovanie Štikútových pamätí vrhá svetlo na to, či Vikingovia objavili, alebo neobjavili Ameriku, čo je otázka, o ktorej sa historici už stáročia sporia.

Opäť ďakujem
Judith a Andrej, a svojej sestre Emily.
A čo je najďalečšie, SIMONovi,
Maisie, Clemori a Xanovi.

Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2008

First published in Great Britain in 2008.

Translation © Otakar Kořínek 2009

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2009, 2015

ISBN 978-80-556-0952-2

Ako prežiť dračí útok

Štikút Strašný
Štukovec III.

Zo starej nórčiny preložila
CRESSIDA COWELL

slovart

štikut

žeruby

Vichromucha

Soplnos

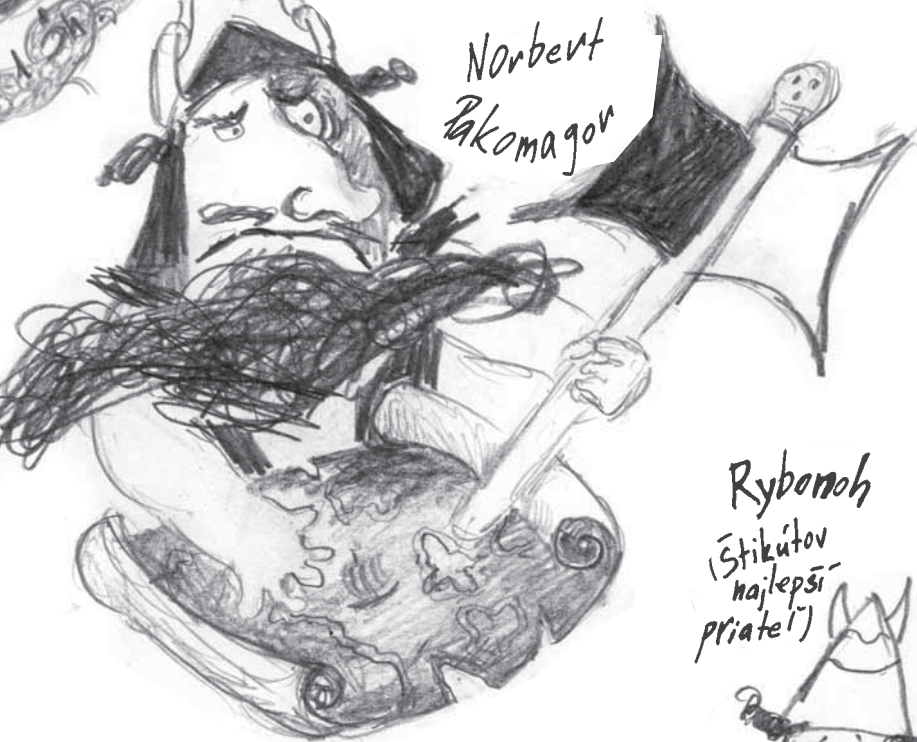
PRSNATÁ
BERTA

Guráž
Vražedný

Hnisos,
Gurážov
poskok

Norbert
Bakomarov

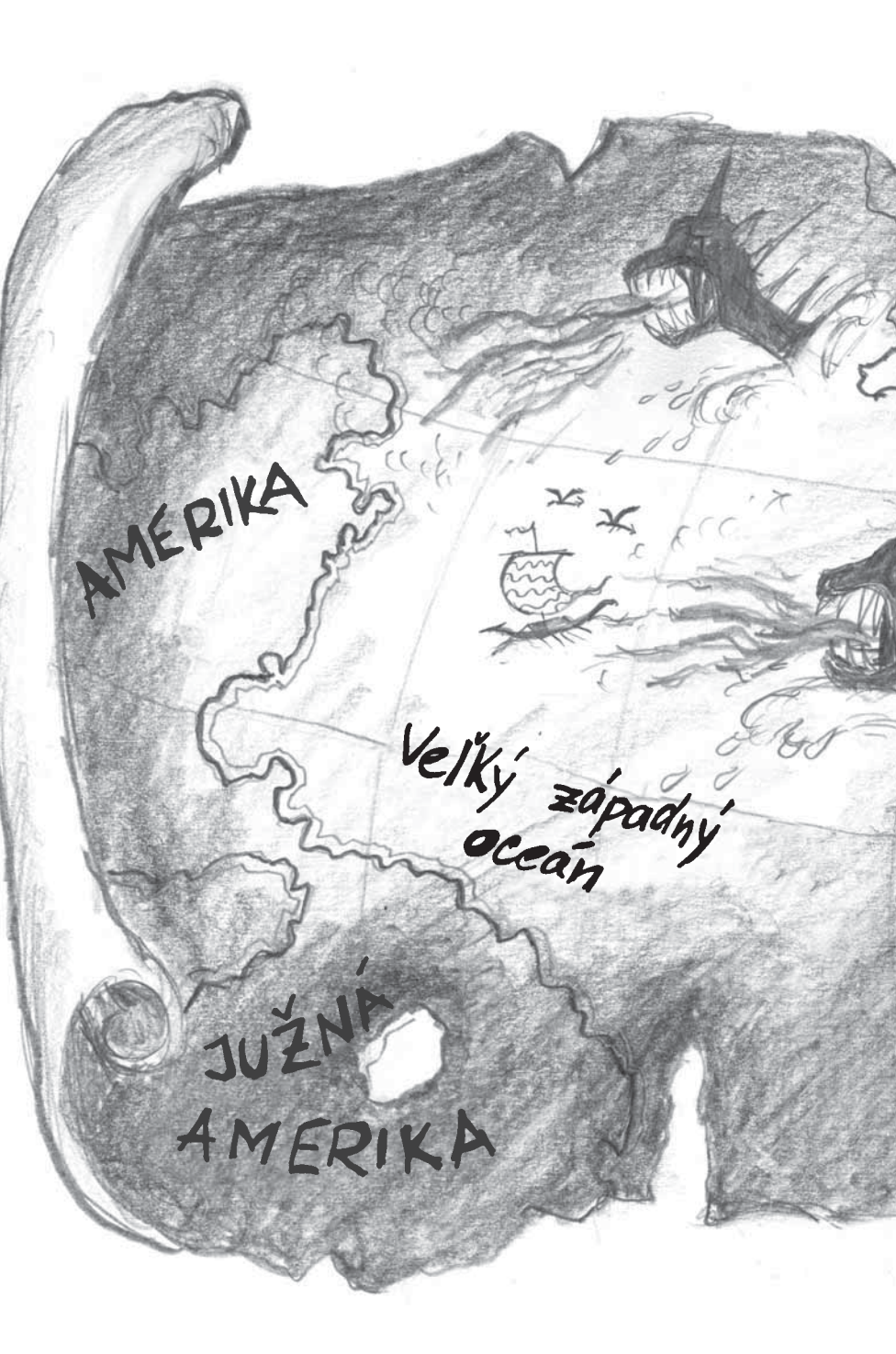
Rybanoh
(štikův
nejlepší
přítel)

Kamikadze

Chladnoby
Obrovský

AMERIKA

Velký západný
oceán

JUŽNÁ
AMERIKA

Krajina polárných hadů

Vražedné
hory
↓

Ostrov
Berk

BARBARSKÉ
SÚOSTROVIE

~ OBSAH ~

Kliatba medvedíkovej starej mamy	11
1. Typické vikinské plavecké preteky	15
2. Nech vyhrá ten najtučnejší (a najmenej hlúpy) muž (či žena).....	27
3. Nie je ten Soplinos milý chlapec?	48
4. Zlá, naozaj zlá situácia	58
5. Neprijemný starý známy	72
6. Sekera osudu rozhoduje.....	84
7. Výprava za objavením Ameriky	92
8. Značka otrokov.....	105
9. Krajina polárnych hadov	119
10. Bezzubého dobrodružstvo v kuchárskom stane	129
11. Útek z <i>Amerického sna 2</i>	134
12. U-t-e-káááááááj!!!!	140
13. Teraz sú na <i>jeho</i> území	157
14. Čo sa medzitým stalo vo Vražedných horách.....	166
15. Dlhá je cesta do Ameriky	175
16. Zem, ahoj!!!.....	181
17. Leviathorgan útočí	191
18. Na sťažni <i>Amerického sna 2</i>	204
19. Kopať a kopať, domov je dlhá cesta	221
20. Tikajúca vec začína tikať hlasnejšie	234
21. Koniec plaveckých pretekov.....	239
Epilóg.....	261

Sme
strateni!

STRATENI!

Viem to
podľa tohto
prsta...

KLIATBA MEDVEDÍKOVEJ STAREJ MAMY

Kedysi dávno mal malý chlapec sen.

Snívalo sa mu, že beží krásnou bielou
pustatinou, ktorá bola jeho detskou domovinou,
beží a beží po takom dokonalom snehu, že by ste
sa ho báli čo len dotknúť. No zrazu mu nohy ustali
a tak oťaželi, že nimi ledva prepletal... niečo ho
brzdilo... ale čo?

A potom sa prebudil, otvoril oči a bol tak
ďaleko od domova, že ďalej už
ani nemohol byť. Ležal v tme
v podpalubí veľkej lode.

Chlapec sa volal Medvedík. Patril
k spoločenstvu, ktoré sa volalo Severní pútnici,
a nebol vždy otrokom. Ešte pred dvoma týždňami
sa mohol hrať na nekonečných míľach nádhernej
mrazivej pláne, slobodný ako ľadové medvede
a tulene, ktoré jeho ľud lovil harpunami, aby mal čo
jesť a čím sa zahriať.

Prišli však Vikingovia.

Prekvapili Pútnikov, zaútočili na nich, keď spali, odvliekli ich na vikinské lode a odviezli z domoviny. Medvedík odvtedy nemal poriadne jedlo, a čo bolo ešte horšie pre chlapca, s ktorým šijú všetci čerti a je navyknutý behať, nemohol urobiť viac ako zopár krokov.

Keď Vikingovia udreli, Medvedíkov otec bol na love, a preto ho nechtyli.

„Otec, prosím ťa,“ šeptal Medvedík do tmy, „zachráň ma...“

„Ha!“ zachripel zúrivy preklínajúci hlas Medvedíkovej hrozivej starej mamy, ktorá ležala spútaná v reťaziach vedľa neho. „Otec ťa nemôže zachrániť, lebo nevie, kde si. A bohovia na nás zabudli, keď toto dopustili. Vikingovia sú čvarga, všetci do jedného,“ chrlila do tmy. „Dobrého som veru nevidela. Vrahovia, zloduchovia, psie plemeno... Och, mať tu tak jedného! Čo by som s ním porobila! Vyhryzla by som mu pečeň, prisahám! Preklínam túto cestu a všetkých na tejto lodi...“

„Aj MY sme na tejto lodi,“ pripomenul Medvedík. „Nepreklínaj túto cestu, lebo prekláješ aj nás.“

„Dospelým a veľkým sa neprotirečí,“ pokarhala ho stará mama prísne (nikomu nepadne dobre, keď je reťazou pripútaný k preklínajúcej starej mame).

„Už sme STRATENÍ... Ostáva nám jediné – nenávidieť a preklínať...”

A tak Medvedíkova stará mama pohla VŠETKÝCH Pútnikov k nenávisti a preklínaniu, k hrozbám, že zjedia Vikingom pečene. Krikom a revom si vybíjali zúrivosť v zmietajúcej sa tme podpalubia.

„HEJ, VY TAM HORE, DÁVAJTE SI POZOR, KADE CHODÍTE!“ zarevala a zavyla do stropu ako vlk. „AK SA TAM NIEKTO POTKNE A SPADNE CEZ TEN POKLOP SEM DOLU, NA KÚSKY HO ROZTRHÁME, TO VÁM PRISAHÁM!“

Medvedík bol však ticho a v tme nikto nevidel, že mu po lícach pomaly stekajú slzy, čo bolo šťastie, lebo Pútnici majú srdcia ľadových medvedov a neplačú.

A v duchu si donekonečna opakoval:
„Prosím ťa, otec, prosím ťa,
pomôž mi... Prosím vás,
bohovia, pomôžte,
pomôžte mi... prosím...
hocikto... Ak počujete...
pomôžte mi... pomôžte
mi... pomôžte mi...”

tik
tak
tik
tak

1. TYPICKÉ VIKINSKÉ PLAVECKÉ PRETEKY

V jeden mrazivý jarný deň na Barbarskom súostroví stál Štikút Strašný Štukovec Tretí, nádej a dedič kmeňa Chlpatých chuligánov, na Západnom brehu Vražedných hôr a na sebe nemal okrem prilby, meča, vesty a chatrných chlpatých plaviek celkom nič.

Vražedné hory boli končiny, kam by človek nechcel zablúdiť ani v najpriaznivejšom čase. Štikútovi naháňali zimomriavky. Boli vysokánske, kruté, trčali z nich závratné nebotyčné štíty a sídlili v nich nevýslovne nebezpečné draky a vlčie mutanty, nehovoriac o Vražedníkoch, najdivšom a najnemilosrdnejšom vikinskom kmeni v celom necivilizovanom svete.

K Vražedníkom málokedy niekto zavítal. Asi preto, lebo mali nepríjemnú obyčaj obetovať nevítaných votrelcov nebeským drakom na vrchole Vražedných hôr.

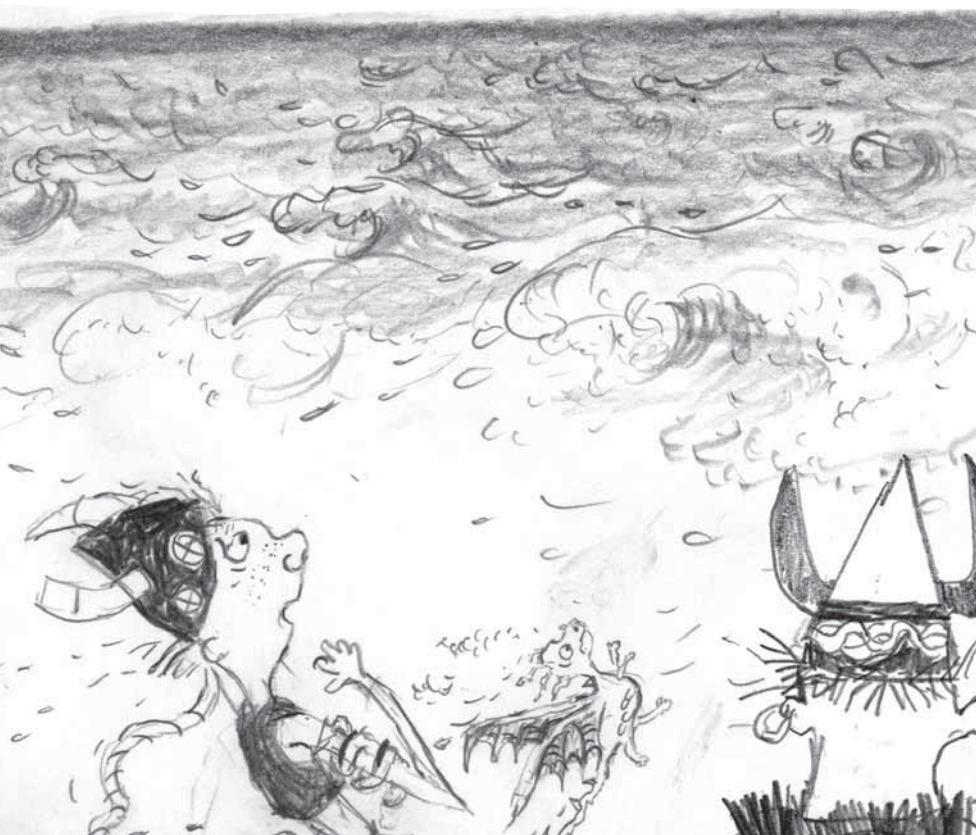
No pri tejto príležitosti to bolo inak. Guráž Vražedný si vzal do hlavy, že bude pohostinný, a pozval na svoj ostrov dva iné kmene, Chuligánov

a Močiarnych lupičov, na rozmarné medzikmeňové priateľské plavecké preteky.

Boli to tradičné *vikinské* plavecké preteky a Vikingovia boli trocha na hlavu, lebo chodili plávať so zbraňami – s mečmi, so sekerami, s dýkami a podobnými vecami.

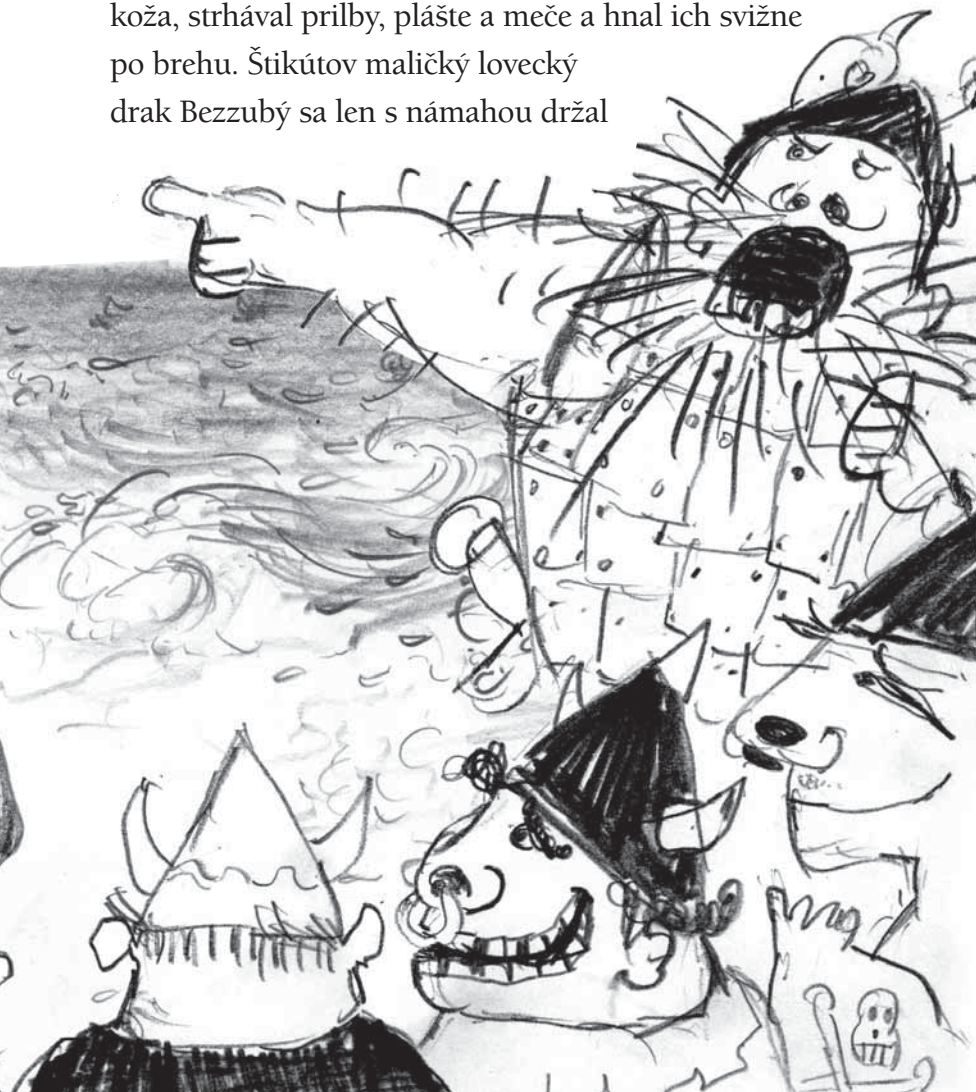
Zrejme ani nechyrovali, že ich to ťahá nadol.

A tak sa tu zišli všetci bojovníci kmeňa Vražedníkov, Chuligánov a Močiarnych lupičov, poskakovali hore-dolu na drsnom kamenistom

pobreží, predstierajúc, že im neodmŕzajú rohy, kým hore nad nimi vo vrchoch veselo zavýjali vlčie mutanty.

Dul silný východný vietor, od ktorého Štikútovi naskakovala na chudých pehavých rukách husia koža, strhával prilby, plášte a meče a hnal ich svižne po brehu. Štikútov maličký lovecký drak Bezzubý sa len s námahou držal

v letku, aby
ho neodfúklo.

Bezzubý bol
mimoriadne malý
obyčajný, čiže
záhradný drak

s veľkými nevinnými ringlotovozelenými očami.

„Bezzubý by n-n-nešiel dnes plávať, keby bol
tebou,“ radil Štikútovi. „Je tam veľmi ch-ch-chladno,
Bezzubý už bol vo vode a skoro mu odmrzli krídla.“

„Áno, ďakujem ti za radu, Bezzubý,“ odvetil
Štikút. (Štikút bol jeden z mála Vikingov, ktorí
dovtedy a aj odvtedy vedeli rozprávať dračtinou,
jazykom, ktorým sa medzi sebou zhovárali draky.)
„To naozaj pomôže, budem to mať na pamäti.“

Pahlť Grgavý, ktorý viedol na Berku pirátsky
výcvikový kurz, sa vyzliekol do spodnej bielizne
a vdychoval víchricu, akoby to bol
najrozkošnejší letný vánok.

„Nádherne počasie na
plávanie!“ zahrmel
nadšene, bijúc sa v prsia
ako ryšavá gorila.

„Zhromaždite sa a do

pozoru, chlapci! Vysvetlím vám pravidlá pretekov...”

Dvanásť chlapcov si zastalo pred učiteľom v roztraseanom rade.

„Tak, chlapci!“ zručol

Pahlť. „Typické vikinské plavecké preteky sú niečo iné ako tie žalostné ničotné súťaže na pevnine. Je to skúška vašej ODOLNOSTI, SILY a SAMOVRAŽEDNEJ STATOČNOSTI...”

„Och, bratku,“ zastonal Štikútov najlepší kamarát Rybonoh, jediný chlapec v kurze, ktorý bol vo všetkých vikinských disciplínach ešte horší ako Štikút. Nohy mal labilné ako dve špagety a nevedel plávať. „Toto nevyzerá dobre...”

„V typických vikinských plaveckých pretekoch,“ pokračoval Pahlť, „je víťazom POSLEDNÝ.“

Z radu chlapcov sa vydralo prekvapené vzdychnutie a slová: „Ale, pane, také niečo, to nemôže byť pravda.“

„V tom prípade,“ škrekol Soplinos Surovec, veľký hulvát, chlapec, ktorý mal svalnaté ruky celé potetované smrtkami, „vyhrá bez problémov Štikút Nanič. Ten je vždy vo všetkom posledný...”

*Bez zubý bol nadmieru
mrzutý*

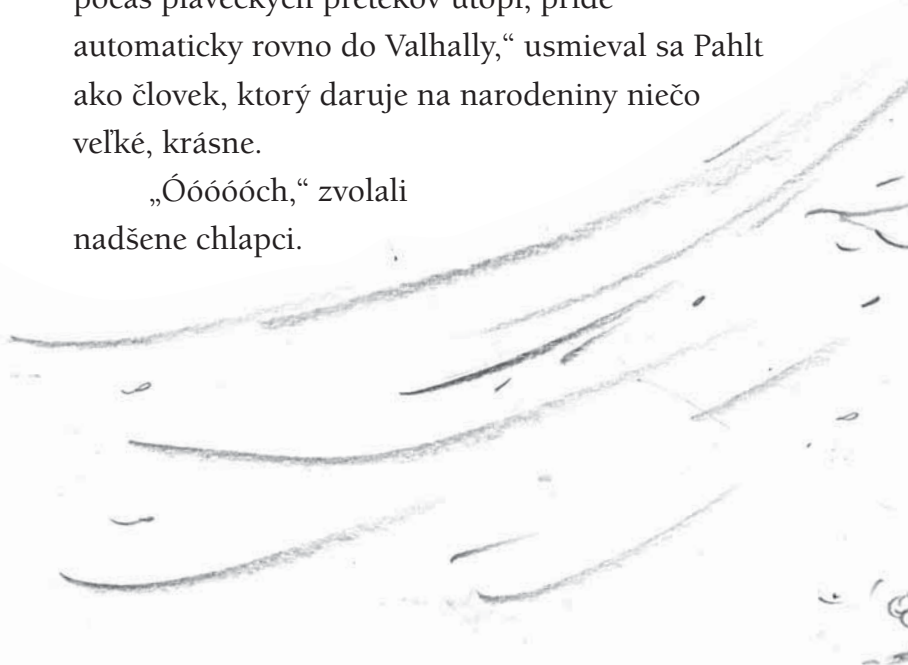
Štikút, stojaci na jednej nohe, sa chcel usmiať a prekopícol sa do piesku.

„Hopla,“ usmial sa Pahlt a brada sa mu dychtivo naježila. K nosu si pritisol prst. „Ale pozor, chlapci, rozum do hrsti... Vojdeme do vody, začneme plávať a od tej chvíle je to hračka. Kto zapláva najďalej, najdlhšie a najhlbšie na more - a ešte sa vráti? Za tie stáročia bolo mnoho bojovníkov, ktorí vo svojej pýche nedomysleli, že treba plávať aj SPÄŤ, a čo sa stalo? Utopili sa...“

„Och jojoj...“ zastonal Rybonoh.

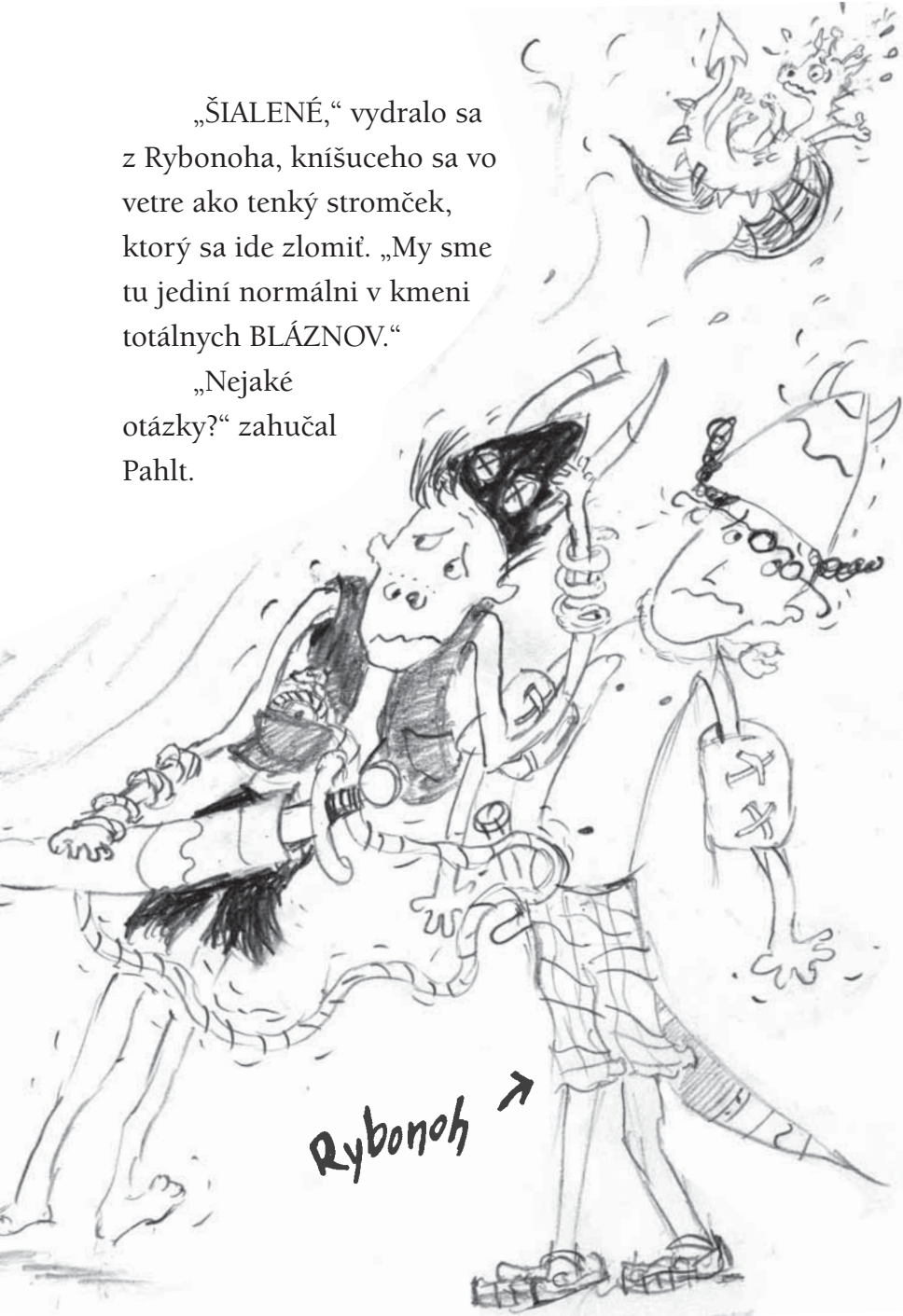
„Ale má to svetlú stránku - každý, kto sa počas plaveckých pretekov utopí, príde automaticky rovno do Valhally,“ usmieval sa Pahlt ako človek, ktorý daruje na narodeniny niečo veľké, krásne.

„Óóóóóch,“ zvolali nadšene chlapci.

„ŠIALENÉ,“ vydralo sa
z Rybonoha, kníšuceho sa vo
vetre ako tenký stromček,
ktorý sa ide zlomiť. „My sme
tu jediní normálni v kmeni
totálnych BLÁZNOV.“

„Nejaké
otázky?“ zahučal
Pahlť.

Rybonoh →

Štikút zdvihol ruku. „Taká maličkosť, pane. Nezmrzneme za päť minút na cencúl?“

„Nijaké precitlivenosti!“ skríkol Pahlť. „Veľrybí tuk, ktorý ste si votreli do tiel, by vás MAL udržať v teple a zabrániť SMRTI... ale to už, samozrejme, patrí k veci. Musíte využiť schopnosti a odhad, ako dlho zostať vo vode, aby ste vyhrali... Ale nie TAK DLHO, aby ste zmrzli. Jasný?“

Pahlť prechádzal hore-dolu popred rad chlapcov, robil prehliadku pred nástupom na preteky. „Vynikajúco, Soplinos... Vypnúť hrud', Chochláč Mladý... Nezabudol si si niečo, Vygumovaný?“

„Meč mám, pane,“ odvetil Vygumovaný.

„Meč máš, ale NEMÁŠ plavky,“ povedal Pahlť. „Rýchlo si ich natiahni, chlapče... Thor by ťa sotva privítal vo Valhalle nahého. Na to ani pomyslieť...“

Kráčal popri rade a zrazu prudko zastal pred Rybonohom. „ČO...“ zareval hrozným hlasom, „ČO, pre Thora živého, je TOTO?“

„Krídelká na plávanie, pane,“ odvetil Rybonoh, hľadiac uprene pred seba.

„Rybonoh nevie plávať, pane,“ ozval sa Štikút

na obranu svojho najlepšieho kamaráta. „Preto sme mu ich urobili z prasacích mechúrov. Inak padne na dno ako kameň.“

„Ako kameň,“ zopakoval Rybonoh zadumane.

„Och, pri Odinovi!“ vybuchol Pahl. „Čo si Vražedníci pomyslia, keď ťa s TÝM zbadajú? Požičiam ti plášť, Rybonoh, a prehoď si ho. Dúfajme, že si to nikto nevšimne. Thor, zmiluj sa, daj mi silu...“

*Chuligański chlapci boli veľmi
citliví na také veci...*
CHA!CHA! CHA! CHA!

Pahlť sa odmlčal a potom zahučal: „Máte všetci svoje lovecké draky?“

Chlapci si priviedli svoje lovecké draky. Krčili sa na brehu a krídlami si kryli hlavy proti dažďu.

„Draky vám pri plávaní môžu poletovať nad hlavou. Takto vás z brehu ľahšie zbadáme, a možno odoženú aj dravce... žraloky, temnodychy a podobne... DOBRE, teraz rozchod a pripravte sa! O päť minút sa uvidíme na štartovej čiare.“

Chlapci sa pustili do posledných príprav a vzrušene pri tom trkotali.

„Hej, vy tam, NEMEHLÁ,“ zatiahol Soplinos, vysoký zlomyseľný chlapec, ktorý mal také veľké nosné dierky, že by sa do nich dala strčiť uhorka (Bezzubý to raz aj urobil), a nad hornou perou mu začali vyrážať odpudivé fúziky, ktoré vyzerali ako chlpatá húsenica. „Dúfam, že malučičký Štikútko si cvičil psie plačkanie...“

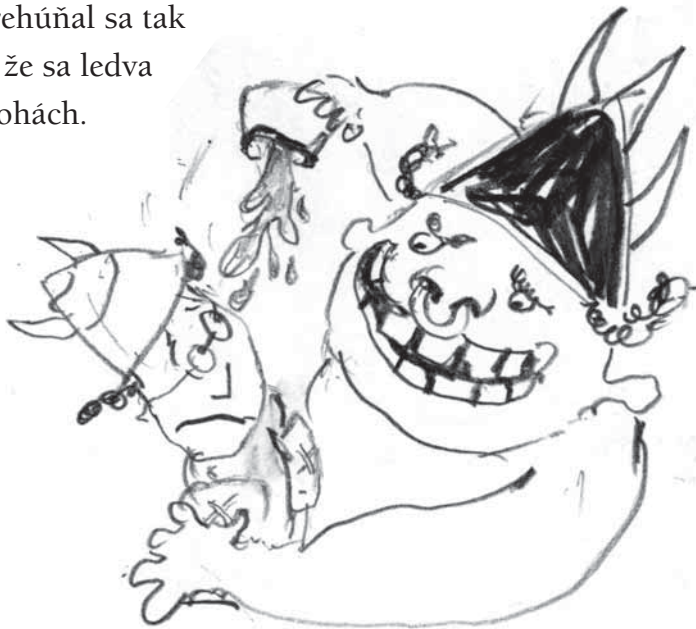
Prudko do Štikúta strčil a ten sa rozpleštil v piesku.

„Hu-hu-hu...“ zarehlil sa Psí dych Tlĕk, Soplinosov rovnako nesympatický poskok. Psí dych tak trochu pripomínal gorilu v okuliaroch, ktoré si ešte zvýraznila pampúchmi.

„Naozaj smiešne, Soplinos,“ odvrkol Štikút, vyplúvajúc piesok.

„Vždy ste poslední, v tom ste fakt dobrí...“ posmeškoval Soplinos. „Toto je možno jediná príležitosť, že raz prídete PRVÍ... Trúfnite si zaplávať aspoň kúsok tam, kde už nedočiahnete na dno, a potom hurá späť na breh, vy žalostný zbabely planktón! Aby ste nás, PORIADNYCH Chuligánov, nestrápnili viac ako treba... Pekné krídelká, Rybonoh, len čo je pravda...“

Psí dych vytrhol Rybonohovi z rúk hrniec so slizkým zeleným veľrybím tukom a vylial ho Rybonohovi na hlavu. Potom odkráčal so Soplinosom, ktorý mal dosť prízemný zmysel pre humor, a rehúňal sa tak bezuzdne, že sa ledva držal na nohách.

„Dúfam, že ho dostane nejaký temnodych,“ zamrmľal Rybonoh sklúčene. Sňal si okuliare a okrajom plaviek z nich stieral veľrybí tuk, no iba čo si ho rozbabral po sklách, takže cez ne potom nevidel ani zbla.

„Hneď by ho aj vyplňul,“ odvetil Štikút ešte sklúčenejšie. Šúchal si zo seba piesok, ale vôbec sa mu to nedarilo, lebo veľrybí tuk bol lepkavý.

„Stavím sa, že chutí hnusne.“

HRÚÚÚÚÚR!

Hudobník z kmeňa Vražedníkov zadul na roh, aby sa súťažiaci zhromaždili na štart plaveckých pretekov...

*Gebuzina z veľrybieho
tuku sa tak prilepila
na okuliare, že cez ne
bolo vidieť len
žltozelenú hmlu.*